

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

עתה נמצאים כבר במצב בו הגוף הגשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונזדככו לגמרי, והרי הם 'כלי' מוכן לכל האורות והענינים הרוחניים, כולל ובעיקר - אורו של משיח צדקנו, ועד גם לגילוי פשיטות העצמות של עצמות ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו

ראה ע"כ 3

ערב שבת קודש פ' רצא, חג הגאולה יו"ד כסלו
ה'תשס"ד

תצה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
בת דודי מרת רייזל (ראזע) ב"ר צבי הירש ע"ה
ריווקין
נפטרה ביום י"ב כסלו ה'תשס"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

נמצאים בשלב הגאולה ממש / משיחת ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תשנ"ב

6 זמן הגאולה

ההוראה מהליכת יעקב לחרן בנוגע ליציאה מהגלות לגאולה / פ' השבוע באור הגאולה

10 ניצוצות של משיח

המענה של הרבי על ענינים גשמיים הוא להיותו "נביא ממש" / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

11 וילחום מלחמת ה' - וינצח

החלפת השבויים - עוד דוגמא לשיטת היותורים הקלוקלת / משיחת מוצאי ש"פ במדבר ה'תשל"ט

13 כתי"ק - פרסום ראשון

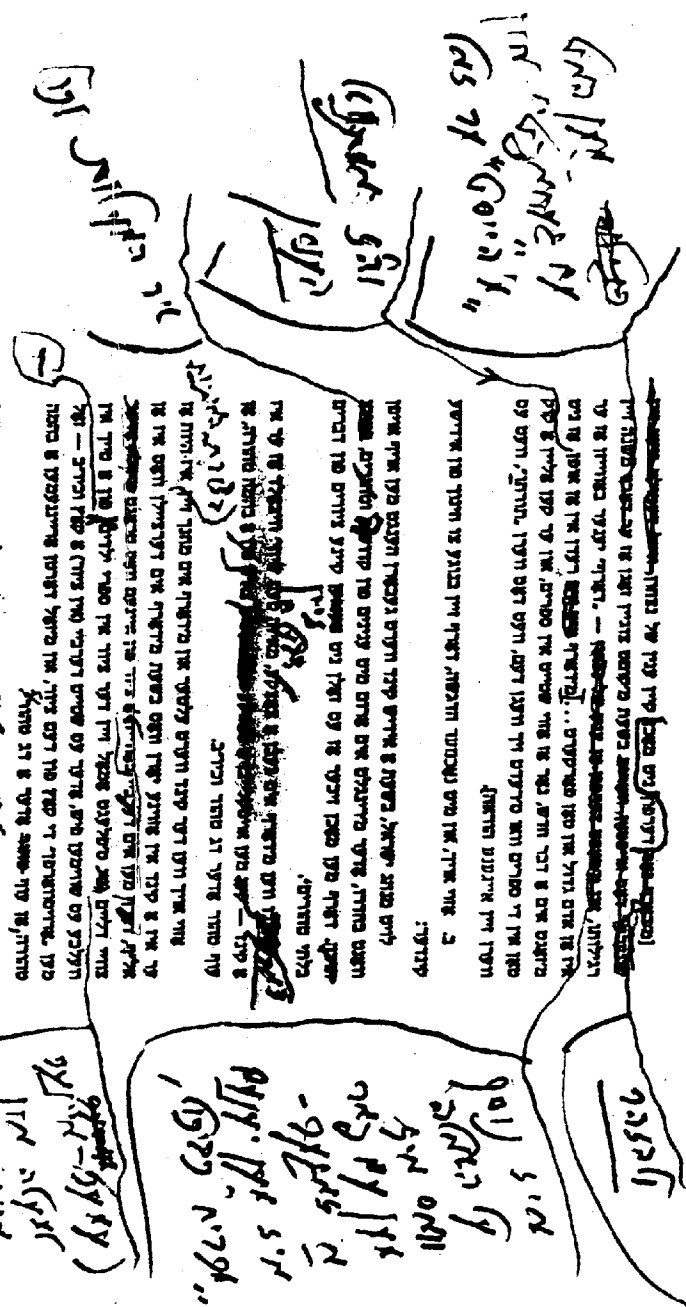
איך מציירים לילד קטן אל"ף? / צילום מהגהת הרבי לשיחת כ"ף מרחשון ה'תשד"מ

המדור "וילחום מלחמת ה' וינצח" מוקדש לעילוי נשמת אודי אהרן יואל בן יוסף ארז' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ד שתיכף ומיד ממש יקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

מדור הכתי"ק מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איירלמן נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס - לסדר "ואתם תהיו לי ממלכס כהנים וגוי קדוש" יה"ד שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04) דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

איך מציורים לילד קטן אל"ף?

לפנינו צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת כ"ף מרחשון ה'תשד"מ – ע"ד הזהירות שילדים וילדות לא יראו תמונות וציורים של בהמות וחיות טמאות (נדפסה בלקו"ש חכ"ה ע' 309 ואילך)

פענוח הקטע שלפנינו כפי שנדפס לאחרי הגהה נוספת בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):
א. כאן המקום להזכיר א זאך וואָס מ'האָט געהערט פון רבותינו נשיאינו, און אויך מובא בספרים:

ובהקדים – כמה חוברות ועתונים וכיו"ב זיינען באַגלייט מיט ציורים אָדער תמונות (מצד דעם וואָס מ'זויל צוציען נאָך מענטשן אָדער נאָך קינדער), און צווישן די ציורים זיינען אויך דאָ מצד כו"כ טעמים, ציורים פון בהמות וחיות ועופות וכו' –

איז א דבר נכון ביותר אַז מ'זאָל נוצן נאָר ציורים ותמונות פון בהמות וחיות טהורות, עופות ודגים טהורים. א איד, ובפרט א אידיש קינד דאַרף זיין אַיינגעוואוינט נאָר בדברים טהורים.

ואע"פּ אַז ע"פּ מנהג המדינה זיינען פאַראַן געוויסע ענינים וועלכע מ'פאַרבינדט דוקא מיט.. א מויז (!), און אַן אַנדער ענין וואָס מ'פאַרבינדט מיט אַן אַנדער ח' **שאינה טהורה** וכו' (ואין כאן המקום להאריך בזה), און ס'איז געוואָרן א רגילות צו נוצן אַזוינע ציורים, און ליידער – אויך א רגילות אין חוברות ועתונים וואָס זיינען בשאר **הפרטים** – על טהרת הקודש, אָבער אויף דעם, מאיזה סיבה שונה ומשונה וואָס איז אינגאַנצן ניט פאַרשטנדיק, האָט מען ניט משים לב געווען (עכ"פּ – ביז איצטער), אַז מ'דאַרף זיך משתדל זיין אַז א איד, בפרט אַ קינד, זאָל זיך אים מזדמן זיין, ער זאָל קוקן נאָר אויף דברים טהורים –

ואע"פּ וואָס ס'איז א רגילות ומנהג העולם, דאַרף מען אָבער ניט האָבן קיין מס"נ אויף מבטל זיין די רגילות, און מ'קען עס דורכפירן בנקל ובנקל דנקל,

[ולזהר ניט מאַכן דערפון קיין ענין של נצחון: בשעת מ'קומט צוגיין זאָגן אַז מען האָט **עם געהאַפּט** און **מ'הייסט** ער זאָל משנה זיין רגילותו, איז נוסף על השאלה וואָס איז מען עס פאַר אַ זאָגער – איז מען יענעם **"מכריח" כביכול**, – דאַרף יענער באַווייזן אַז ער איז אַן אדם גדול און טאָן פאַרקערט... מ'דאַרף רעדן אין אַן אופן **וה"ז אמתתו של הענין**, אַז ניט מ'זאָגט אים אַ דבר חדש, נאָר אַז אַזוי שטייט אין ספרים, און ער קען אַליין אַ קוק טאָן אין די ספרים וואו ס'רעדט זיך וועגן דעם, וועט דאָס ווערן **"תורתו"**, וועט עס ווערן זיין אייגענע הוראה. ועד"ז אין כמה אַנדערע עניני הוכחה].

ב. אַזוי אויך, און מיט נאָכמענר הדגשה, דאַרף זיין בנוגע צו חינוך פון אידישע קינדער:

לויט מנהג ישראל, בשעת אַ אידיש קינד ווערט געבאַרן הענגט מען אויף אויפן וואַנט בחדרו, אָדער מ'רינגלט אים אַרום מיט ענינים פון קדושה, **שיר המעלות** וכו'. ועד"ז דאַרף

שיגלו זאת בפועל ממש.

ולכל לראש בענין שהזמן גרמא – ביום ההולדת (כאשר מזלו גובר⁹) ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי, להוסיף בלימוד תורתו, דוקא באופן של "רחובות הנהר" דיבנה (שמחברת רוחניות וגשמיות כנ"ל בארוכה).

והלימוד בזה שייך לכל בני-ישראל, אנשים ונשים (כמדובר כמה פעמים שלימוד החסידות והפצת המעינות חוצה שייכים בפשטות גם לנשי ובנות ישראל, ובפרט שעל-ידי זה אתי מר דא מלכא משיחא).

ו"תלמוד גדול שמביא לידי מעשה"¹⁰ – להביא זאת במעשה ועבודה בפועל, וללמוד מאדמו"ר האמצעי, אשר אצלו באה לידי ביטוי שלימות עבודתו בתורת החסידות בגשמיות הגוף והעולם (בזמן ומקום), "ממלא שנותיהם מיום ליום" – שאצל כל אחד תהי' השתדלות מיוחדת לבטא את הרוחניות וה"חסדישקייט" שלו בגשמיות שלו, שבעניניו הגשמיים, ובזמן ובמקום הגשמיים שלו, יורגשו ("זאָל זיך אָנהערן") החמימות והחיות הנובעות מה"אידישקייט" ומה"חסדישקייט" שלו, עד לאופן שלא יהי' ביניהם כל פירוד כלל, אלא יהיו דבר אחד ממש.

נוסף לזה – שיראו לארגן בכל מקום ומקום התוועדויות חסידיות, החל בחג הגאולה של יו"ד כסלו, ולדבר וללמוד שם בתורתו של בעל הגאולה, ולקבל החלטות טובות בענינים הנ"ל,

כולל גם – החלטות לעשות ההכנות המתאימות כדי לסדר התוועדויות חסידיות, והתוועדויות גדולות, ב"ט כסלו, חג הגאולה

אביהם"⁴ (מלך מלכי המלכים הקב"ה), יחד עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים⁵ שבכל דור ודור ישנו א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות "משיח"), ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר; ולאחרי ארבעים שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁶;

קעת צריך רק להיות, כאמור, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפקחו את ה"עינים לראות", ויפתחו את ה"אזנים לשמוע", ועל-דרך זה, לנצל את כל רמ"ח האברים וש"ה הגידים הגשמיים – נוסף על לימוד התורה וקיום המצוות בכלל (רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אברים⁷ וש"ה מצוות לא תעשה כנגד ש"ה גידים⁸) – ללימוד פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות וקיום הוראות רבותינו נשיאינו, כולל – ללמוד בעניני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב והעינים והאזנים – ושיבינו, יראו וישמעו בפשטות ממש בגשמיות העולם – את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, וללמוד תורתו של משיח (פנימיות התורה) באופן של רא'י, שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפקוח את העינים ואז יראו זאת!

ב. ובאותיות פשוטות בנוגע למעשה בפועל:

כיון שחיבור הנשמה וגוף, ורוחניות וגשמיות, כבר ישנם בשלימות (כנ"ל), והכל כבר מוכן לגאולה – צריך לעשות דברים

(4) ברכות ג, סע"א.

(5) פ"י הברטנורא למגילת רות. וראה גם שו"ת הח"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סע"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(6) תבוא כט, ג.

(7) מכות כג, סע"ב.

(8) זח"א קע, ב.

(9) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע.

(10) מגילה כו, א.

שעד כאן הי' מה שהי' כפי שנהוג בעולם, כאמור לעיל; אלא שכאן נוסף משהו:

לפני שתפסו ש"אמת מארץ תצמח", אמרו לדוברים ולצועקים באה"ק ובחו"ל שישומו לפה ולא יאמרו מי הם השבעים וכמה שמשחררים, ואדבה, יעשו שמחות והילולות על כך שחתמו "הסכם שלום" שאחד מסעיפיו הוא נושא החלפת השבויים – שגם ללא סעיף זה היו חותמים על הסכם הנסיגה,

אך מאחר שאי-אפשר לרמות את העולם כל הזמן ובכל הענינים, והרי יודעים שישנם אחרים שמאיזו סיבה שתהי' יגלו סוף-כל-סוף את האמת, עד שאכן יגלו שבין שבעים וכמה המשוחחרים – כמעט חציים היו כאלה שישבו בבית-הסוהר לא על ענינים של מה-בכך... – שגם בנוגע לאלו היושבים על ענינים של מה-בכך אחזו שנים רבות בשיטה שלא להיכנע לאיומים של טרוריסטים, ושם היו קרוב לחציים (שלושים וכמה) – אנשים שהתעסקו בפועל עם ענינים של חבלה, עד למעשה חבלה שגבה נפשות ממש!

מובן מאליו, שהיות ואין מעצור לרוחם של הדיפלומטים, במילא התחילו לחפש גם על כך הסברים מדוע היו צריכים לנהוג כך, אלא ששאלו אותם שאלה פשוטה: אם זהו הטעם והטענה הנכונים וכו' – מדוע עשיתם מכך סוד, הרי הייתם יכולים לומר **מלכתחילה** את פרטי המעשה כפי שהוא בפועל? אלא מה, לא הייתה ברירה, מצד טעמים פשוטים, טעמים כמוסים וכו', והוכרחו לשחרר רוצח שאומר בפירוש "אכלתי ואוכל עוד", ר"ל היל"ת! – הוא אינו אומר שעשה תשובה, הוא אומר בפירוש שאינו אוחז בתשובה אלא אצלו זהו ענין של טוב וצדק!

וכשואלים אותם מדוע עשיתם מכך סוד, אזי גם על כך הם מצאו סיבות: שלא צריכים להעיק על הלב, טעם כזה וטעם אחר –

כאמור לעיל, לא נוגעים כאן טעמים על-פי שכל, ששכל הרי יכול לקבל שוחד, שאז "השוחד יעור עיני חכמים" (שופטים טז, יט) – היינו, מי שהתורה מעידה שהוא 'חכם', אך כיון שבענין זה הוא לקח שוחד, אזי "יעור עיני חכמים": שנראה לו ש"ו(יסלף) דברי צדיקים" – שזה ענין של צדקה ויושר.

וכאמור לעיל: מדובר במעשה שלא יכולים להחזירו! שבעים וכמה אסירים ששחררו כבר יצאו לחופשי ונמצאים במקום כזה שלא נראית לעין שום סיבה מדוע שלא ישתדלו שוב (בעניני חבלה), רחמנא-ליצלן היל"ת!!

וכאמור לעיל, אין זה רק הענין כפי שהוא לעצמו, אלא זה מראה על השיטה שנקטו בה, רחמנא-ליצלן: דבר ראשון – שיכולים להעלים את האמת, ועד שיכולים לומר הפוך מהאמת, העיקר שיפעלו דבר 'טוב' ו'הכי טוב', עם כל הדברים 'הטובים' – בידעם שזהו "מילתא דעבידא לאיגלווי" וש"מהם יראו וכן יעשו" אלו שמאיימים ולוחצים שאין דבר שלא יכולים לפעול, רחמנא-ליצלן – והראי': אין ענין גדול יותר, וויתור גדול יותר, ונסיגה גדולה יותר מכך ששנים רבות אחזו במעמד ומצב זה והתעקשו לעמוד על כך, ורחמנא-ליצלן איבדו כמה נפשות מישראל בגלל שיטה זו – ופתאום שחררו שלשים וכמה! (משיחת מוצאי ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשל"ט – בלתי מוגה)

של אדמו"ר הזקן, ולראות לעשותן בכל מקום ומקום בכל קצווי תבל, עד אפילו בפינה נידחת – באופן שכל פינה בעולם (גשמיות העולם) בה מצויים יהודים, תהי' חדורה באור ובחום החסידי של י"ט כסלו, "ראש השנה לחסידות".

וכן גם להמשיך את ההתוועדויות החסידיות במשך חודש כסלו, ובפרט בימים המיוחדים הקשורים עם תורת החסידות ודרכי החסידות, ועד גם – בסיום חודש כסלו – לערוך התוועדויות במשך ימי החנוכה, וברוח זו של הארת עצמו והסביבה בנרות החנוכה "על פתח ביתו מבחוק", ובאופן דמוסיף והולך ואור מיום ליום¹¹.

כולל – כמנהג רבותינו נשיאנו¹² – לערוך מסיבות לבני הבית בימי חנוכה, ולחלק "דמי חנוכה" לבני הבית¹³, ובפרט לילדים, לבנים ובנות, כי כאשר כל אחד מקיים מנהג זה – בפרסום המתאים – ועוד בהוספה ובהרחבה על-ידי הוספה בנתינת "דמי חנוכה" בריבוי (שעל-ידי זה מתוסף בענין השמחה אצל הילדים) – מתקשרים עוד יותר (על-ידי קיום מנהג זה) עם רבותינו נשיאנו, שזה נותן תוספת כח להחזיר את תורתם, הוראותיהם, ומנהגיהם אל תוך חיי היום-יום הפרטיים.

כולל ובמיוחד – גם מנהג ישראל אשר הולך ומתפשט בזמננו זה ללמוד עניני גאולה

ועניני משיח, כדי להתכונן ולהכין אחרים עוד יותר לגילוי של הגאולה האמיתית והשלימה, כנ"ל.

ג. ויהי רצון, שמהדיבור וקבלת החלטות טובות עתה בענינים אלו – יביא הדבר תיכף ומיד בגלוי את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, לעיני בשר של כל יהודי ושל כל ישראל, ותיכף ומיד ממש הולכים כל ישראל – "ארו עם ענני שמיא"¹⁴ – יחד עם כל מעשינו ועבודותינו, יחד עם כל הרכושים הגשמיים ("כספם וזהבם אתם"¹⁵) ביחד עם הבתי "מקדש מעט"¹⁶, וכן הבתים הפרטיים (במילא ילכו כולם ברצונם הטוב...) – אשר נעשו חדרים לגמרי באור החסידות וקדושת הנשמה (כנ"ל), "ושכנתי בתוכם"¹⁷ – לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, בבית המקדש השלישי [ויש לומר שהבתי מקדש מעט והבתים פרטיים שמעין מקדש מעט – מתחברים ומתדבקים¹⁸ ל"מקדש אדני-כוננו ידך"¹⁹], בקודש הקדשים, ששם נמצאת אבן השתי', שממנה הושתת העולם²⁰,

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש. ■

14 דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

15 ישע' ס, ט.

16 ראה מגילה כט, א.

17 תרומה כה, ח.

18 ראה קונטרס בענין "מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 467 ואילך). וש"נ.

19 בשלה טו, יז.

20 יומא נד, ב.

11 שבת כא, ב.

12 "היום יום" כח כסלו.

13 ראה סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 163. וש"נ.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג י"ד. שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: ח'י רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם וננים שיחיו – לברכות עד בלי די

ההוראה מהליכת יעקב לחרן בנוגע ליציאה מהגלות לגאולה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

"הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך" (פרשתנו לא, א)

דובר לעיל¹, שהיציאה והירידה של יעקב בחרן ("חרון אף של מקום"²) אצל לבן הארמי מרמזת על כללות ענין הירידה לגלות, וגאולת ועליית יעקב משם חזרה לארץ ישראל, "ארץ מגורי אביו"³, מרמזת על העלי' מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה.

ומזה מובן, שמכל הפרטים בפרשתנו הקשורים ליעקב בהיותו אצל לבן ובהליכתו משם, ניתן ללמוד בקשר לגלות וגאולה העכשוויים.

ובכללות:

יציאת וירידת יעקב בגלות בחרן אצל לבן הארמי היתה ירידה עצומה, עד כפי שאומרים בהגדה⁴ שלבן הארמי ה' גרוע יותר מפרעה מלך מצרים, "שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן ביקש לעקור את הכל".

אך הירידה היא לצורך עלי', כמסופר בפרשה, שלא זו בלבד שיעקב לא הושפע שמה, אלא אדרבה, הוא יצא משם "שלם"⁵, בתכלית השלימות, עד ל"זיפרון האיש מאד מאד"⁶, ועד שהוא פעל גם את הברור בגלות ובלבן הארמי, כמבואר בתורת חיים⁷ (של בעל הגאולה) פירוש הפסוק⁸ "וילך וישב לבן למקומו", שיעקב החזיר את לבן (מהיכן שהוא ה' מצוי למטה מטה, יותר נחות מפרעה) למקומו ושרשו בבחי' לובן העליון.

ולאחר-מכן "ויעקב הלך לדרכו" – העלי' מהגלות בדרך לארץ ישראל, "ארץ מגורי אביו", "ויפגעו בו מלאכי אלקים"⁹, היחוד של ארץ ישראל וחוף לארץ כו', שלשם כך היתה כל הירידה בגלות.

ובזה ניתוסף בסיפור הפרשה, שעדיין בהיותו בגלות אצל לבן הארמי, ה' יעקב "הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך"¹⁰, ועד כדי כך שלבן הרגיש זאת.

החלפת השבויים - עוד דוגמא לשיטת הויתורים הקלוקלת

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

לאחרונה נוסף עוד מקרה מבהיל שדואגים "לטייח" אותו, אך הוא מראה עד היכן מגיעים הדברים:

ישנו יהודי שהי' בשבי' (אצל הצד שכנגד) ולא רצו לשחררו, עד שהחליפוהו בשבעים וכמה (אסירים) מהצד שכנגד.

באותה תקופה, חתמה ארה"ב חוזה דומה עם ברית-המועצות (עם רוסיה), והחליפו **חמשה שבויים בשניים** – ואילו כאן החליפו **אחד תמורת שבעים וכמה!**

אמנם נכון שאם היו שואלים שאלה זו בהלכה – היו יכולים להתווכח, מכיון שמדובר אודות פיקוח-נפש של יהודי אחד וכשצריכים לתת על כך פי-כמה-וכמה – אזי יש מקום **להתווכח** כיצד צריך להיות הדין,

אבל בזה גופא נוסף ענין עיקרי: **בגלוי** אמרו שמכיון שאין ברירה אחרת, והיות שמדובר ביהודי בעל משפחה – לא יכלו להתחשב בכמות האסירים שיצטרכו לשחרר עבור זה מבית-הסהר, ולכן עשו זאת. שאלו על כך: הרי ריבוי פעמים היו מעשים בפועל שטרוריסטים לקחו בני-ערובה ("האסטעדזשעס" – כפי שמכנים זאת כאן) והם רצו שישחררו את פלוני ופלוני, במספר שוה או פעמיים כך – אך לא פי-שבעים, ואתם עצמכם הרי הכרתם אז שזו נקודה עקרונית – לא להכנע לשום איום!

וטעמו בצדו: שאם יורו להם את הדרך שע"י איום משחררים ופועלים איזה ענינים – זה יגרה אותם להתאמץ להשיג עוד בני-ערובה – במילא אין עצה אחרת ומוכרחים להראות להם שזה לא מועיל. וטעם זה יש לו מקום בהלכה ובשכל הפשוט, ואפילו מקום בדיפלומטי' (שעל זה הרי בונים כעת).

ובשיטה זו החזיקו משך שנים רבות, אף שהביאה לקרבנות יהודים ששמותיהם כתובים, ואלו ענינים שבגלוי.

וכאן התחרטו לפתע, ובאופן מבהיל, כאמור לעיל – **אחד תמורת שבעים וכמה!**

אבל כאמור, כאשר טוענים טענה זו, מכיון שענין זה כואב לכל יהודי, רחמנא-ליצלן, הנה כל יהודי ששומע שלא הייתה דרך אחרת לשחררו אלא ע"י שחרורם של שבעים וכמה – חושב לעצמו: אולי זו הדרך, ואולי לא הייתה דרך אחרת, והרי הצלת "נפש אחת מישראל" היא קיומו של "עולם מלא", ועל-אחת-כמה-וכמה כשמדובר רק על שבעים וכמה.

(1) סוף סט"ו בהשיחה (כפי ש"ל בזמנו ע"י "ועד

הנחות התמימים"). (6) ל, מג.

(2) פרש"י ס"פ נח. (7) פרשתנו לט, א. וראה שם לד, ד ואילך.

(3) ר"פ וישב. (8) פרשתנו לב, א.

(4) בפסיקא צא ולמד. (9) שם ב.

(5) וישלח לג, יח. וראה שם בפרש"י. (10) לא, ל.

המענה של הרבי על ענינים גשמיים הוא להיותו "נביא ממש"!

ולחוסף, שלאחרי שיודעים משי"כ רבינו הזקן שמענה על ענינים גשמיים שייך ל"נביאים ממש", אזי יודעים שהמענה של הרבי על ענינים גשמיים הוא להיותו "נביא ממש"!
 - חסידים אינם מתייראים. אם יש צורך שהרבי יה' נביא, הרי הוא נביא, העיקר שיתן מענה על הענינים שחסידים שואלים ומבקשים ממנו.
 (משיחת ש"פ ויצא ה'תשי"א - בלתי מוגה)

אין צורך לשלוח עוד הפעם שלוחים לעשו

כיון שיעקב שלח שלוחים לעשו לפני אלפי שנים, אין צורך לשלוח שלוחים עוה"פ, ולהמתין להמענה של עשו כו', כי, בודאי שהשלימות ד"מעשינו ועבודתינו" פעלה גם שעשו מוכן להגאולה.
 (משיחת ט"ו-י"ד כסלו ה'תש"נ - בלתי מוגה)

כבר פעלו את כל הענינים הקשורים עם "ואני אתנהלה לאטי"

[. .] ואע"פ שנשאלת השאלה: "אכשור דרא (בתמי")?! ובפרט כשי"דע איניש בנפשי" מעמדו ומצבו, כיצד ביכולתו להתייבב כנס על גבי הענק, ולהביט היכן שצריך להביט, ולהפיק את מה שצריך ללמוד?!
 על כך אומרים ליהודי, שידע שהוא נמצא בזמן כזה לאחרי שכבר פעלו את כל הענינים הקשורים עם "ואני אתנהלה לאטי", ואוחזים כבר בסיום כללות העבודה של זמן הגלות.
 (תרגום חפשי משיחת ש"פ ויצא ה'תש"מ - בלתי מוגה)

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים ולעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש - אחר הצות היום - ה'תשס"ב יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

והענין בזה: כל זמן שיעקב ה' בגלות הוא ידע שזה לא המקום שלו, והלך ללא הפסק אל מקומו האמיתי - "הלוך הלכת", לא הליכה אחת, אלא הלך כל הזמן ("געאהלטן אין איין גיין"), ועשה את עבודתו בגלות בתור הכנה לגאולה, ובמילא היא (העבודה בגלות) חלק מההליכה למקומו האמיתי, "ארץ מגורי אביו".

ואף לפני שהגיע ל"ארץ מגורי אביו", הוא השתוקק והתגעגע לזה - "נכסוף", לא רק פעם אחת ובזה יצא ידי חובתו, אלא כל זמן שעדיין לא הגיע הגאולה אזי "נכסוף נכספתה"!
 ומזה ישנו גם הלימוד בנוגע לגלות והגאולה העכשוויים - וכתורת אדמו"ר הזקן¹¹ שצריכים לחיות עם הזמן, עם פרשת השבוע, ועתה - עם הפסוקים של פ' ויצא: יש לדעת, שכל הירידה בגלות עד לחושך כפול ומכופל דגלות - היא צורך עליו, בכדי לבוא לעלי' נעלית יותר בגאולה האמיתית והשלימה.

וכל זמן שנמצאים בגלות יש ללכת ללא הפסק - "הלוך הלכת" - לגאולה, ולא להתפעל ולא להתחשב בשום דבר, אפילו לא עם לבן הארמי, שהוא מיוחס - בן בתואל¹² בן נחור¹³ בן תרח¹⁴ וכו', לא מתחשבים עמו ועם טענותיו כלל, והולכים לגאולה!

וכל זמן שנמצאים עדיין בגלות אזי "נכסוף נכספתה": משתוקקים ומתגעגעים לגאולה, "יוצאים מהכלים" ("מ'גייט אויס") - מתי תבוא כבר הגאולה. ואפילו לאחר שהשתוקקו כבר פעם אחת עד לבלות הנפש - הרי באם משיח עדיין לא בא לא מפסיקים להתגעגע, אלא "נכסוף נכספתה", ממשיכים להשתוקק ולהתגעגע, שהרי משיח עדיין לא בא - ואיך אפשר שיפסיקו להשתוקק ולהתגעגע!?

[. .] ויה"ר (כמדובר כמ"פ) שבמקום הצורך לעיין מהי תשובתו של יעקב על טענת לבן ("הלוך הלכת גו") - יבוא כבר משיח צדקנו, והקיצו ורננו שוכני עפר¹⁵, ומשה ואהרן עמהם¹⁶, ויעקב אבינו ואדמו"ר האמצעי עמהם, ובאם יזכו יוכלו לשאול אצל יעקב עצמו מה ה' המענה שלו על טענת לבן, ולשאול בדרכי נועם ובדרכי שלום, והוא יענה בדרכי נועם ובדרכי שלום.

ותהי' אז שלימות בכל הענינים, שלימות של בני ישראל - "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁷, ושלימות בכל עניניהם - "כספם וזהבם איתם"¹⁸, אהבה ויראה הכוללים את כל מצות עשה ולא תעשה, שמזה משתלשל כסף וזהב בגשמיות, ושלימות הארץ - "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁹,

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ ויצא, יו"ד כסלו ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

11) "היום יום" ב' חשוון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.
 12) תולדות כה, ה.
 13) וירא כב, כ-כב.
 14) נח יא, כז.
 15) ישעי' כו, יט.
 16) תוד"ה אחד - פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.
 17) כמ"ש ביצ"מ - בא י, ט.
 18) ישעי' ס, ט.
 19) עקב יא, יב.

לסיים את השליחות ולשוב אל בית אביו בהגאולה

"ושבתי בשלום אל בית אבי" (פרשתנו כח, כא)

כאשר יוצאים למלא את השליחות דהפצת התורה והפצת המעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, "חרון אף של מקום בעולם" – יש לזכור שהכוונה אינה שישאר, ח"ו, במקום זה (גם כאשר נמצא במעמד ומצב נעלה כו'), כי אם, לסיים את מילוי השליחות, ולשוב אל בית אביו, היינו, שבכל פעולה ופעולה חזור הוא ברצון לסיים את השליחות ולשוב אל בית אביו, "ושבתי בשלום אל בית אבי" – בהגאולה ע"י משיח צדקנו מהמצב דגלינו מארצנו (בית אבינו).

וענין זה מודגש ביותר בדורנו זה, דור האחרון – דמכיון שכבר "כלו כל הקיצין"¹, "דאלאי קיצין" (לא רק "דאלאי גלות"), ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו², שלא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים", ולאחרי שעברו עוד עשיריות שנים של התעסקות בהפצת המעיינות חוצה בשליחותו של נשיא דורנו, סיימו כבר גם את "צחצוח הכפתורים" – הרי בודאי ובודאי שלא נותרה אלא הפעולה הכי אחרונה ד"עמדו הכן כולכם"³ לקבלת פני משיח צדקנו, "ושבתי בשלום אל בית אבי".

ולהעיר:

מובן וגם פשוט, שגם ברגעי הגלות האחרונים צ"ל עבודת השליחות דהפצת התורה והמעיינות חוצה (היציאה ל"חרון"⁴) בכל התוקף והשלמות, ובתכלית המסירה ונתינה כו'⁵, אע"פ שיודעים שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש, ו"מיד הן נגאלין"⁶.

ואדרבה: לא זו בלבד שהדיעה שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש אינה מחלישה, ח"ו, את תוקף העבודה דהפצת התורה והמעיינות חוצה, אלא להיפך – שפועלת תוספת חיות ומרץ כו' בכל עניני העבודה (כולל – הצפי' לגאולה, והתפלה ובקשה ודרישה כו' על הגאולה), בידעו שפעולה זו מוסיפה סיום וגמר השליחות, ולא עוד, אלא שיתכן שזוהי הפעולה האחרונה ממש שבה מסתיימת כללות השליחות ד"ויצא יעקב גו", ובלשון הרמב"ם⁷ – פס"ד להלכה – "המצוה אחת", שעל ידה "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – גאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות⁸, "ושבתי בשלום אל בית אבי".

(משיחת ש"פ ויצא, ז' כסלו ה'תשמ"ח - מוגה)

כיון שיעקב מוכן לגאולה, מה יש לעשו לומר בזה?!

ובפשטות: כל יהודי שולח הודיע לעשו שמצדו – הכל מוכן כבר לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, ועד כדי כך שמצדו (של היהודי) מוכן גם עשו לקראת הגאולה.

[. .] אילו זכינו היתה הגאולה – תיכף ומיד בזמנו של יעקב אבינו, כאשר יעקב אבינו הי' מוכן כבר לגאולה, אבל בפועל ממש התערבו "מלאכים"... והודיעו שעשו אינו מוכן לגאולה, ולכן, צריכים עדיין יעקב ובניו להשאר תקועים בגלות!... – דבר שאינו מובן לגמרי! מכיון שיעקב (וכל נש"י הכלולים בו) מוכן כבר לגאולה, א"כ, מה יש לעשו לומר בענין זה?! – ואעפ"כ, בפועל ממש רואים שמאז עברו בני צרות צרורות, עד לצרות דעקבתא דמשיחא!

אבל לאחרי שבני עברו כבר כל ענינים אלו – הרי ידוע מ"ש בעל הגאולה בספרו שערי תשובה¹ [שנדפס זה עתה מחדש, כנ"ל], שלאחרי כל הגזירות ושמודות היל"ת, כבר יצאו י"ח עבור כל הענינים ד"חבלי משיח".

ועכשיו – בודאי ש"כלו כל הקיצין"², ולכן, צריך משיח צדקנו לבוא בקרוב ממש, בדרכי נועם ובדרכי שלום.

(משיחת אור ליו"ד כסלו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

עכשיו כבר גמרו גם את זה

כבר בימים האחרונים של הגלות נעשה "וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו" – כל יהודי שולח "מלאכים" בעולם הודיע שכבר מוכנים להגאולה, כמבואר בתורה אור³, שיעקב כבר הי' מוכן לגאולה, ומצדו של יעקב גם עשו⁴ הי' מוכן, אבל עשו למטה עדיין לא הי' מוכן; אבל עכשיו, לאחרי ריבוי העבודה ובידורים ומעשים טובים (הן בחו"ל והן בארץ ישראל) של בני במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד העבודה דהפצת המעיינות חוצה, ובזה גופא – העיד נשיא דורנו⁵ שצריך רק לסיים צחצוח הכפתורים, ועכשיו כבר גמרו גם את זה, ונמצאים כבר לאחרי ההכרזה דנשיא דורנו "לאלתר לגאולה"⁶ – הרי עכשיו בודאי כבר המצב ד"עמדו הכן כולכם"⁷, וכל העולם כולו (כולל "עשו בשדה אדום") מוכנים ללכת להגאולה.

ואז ישנה השלימות ד"וישלח מלאכים" שהם יעשו ויתעסקו עם כל הצרכים שבני צריכים – כמ"ש "ועמדו זרים ורעו צאנכם", כי בני יהיו עסוקים רק בהשגת "דעת בוראם".

(משיחת ש"פ ויצא, יו"ד כסלו ה'תשמ"ט - מוגה)

(5) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(1) ח"א ספ"ה (ה, ב).

(6) קול קורא ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב.

(2) סנהדרין צז, ב.

(7) במכתבו מכ"ז א"ד תרח"ץ – נדפס בסה"מ

(3) ר"פ וישלח. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 368 ואילך.

קונטרסים ח"ב שצז, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט.

(4) כפי שעשו הוא בפרשה (ששרשו למעלה) –

"יעקב ועשו האמורים בפרשה" (ל' רש"י ר"פ תולדות).

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג יד"ר שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

(1) סנהדרין צז, ב.
 (2) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
 (3) אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.
 (4) להעיר, ש "ויצא יעקב גו' וילך חרנה" רומז גם על הגלות (ראה זח"א קמז, א. ב"ר פס"ח, יג. של"ה רצב, ב).
 (5) כפי שלמידים מאופן עבודתו של יעקב – שחייב ונאמר – פסחים קטז, ב.